

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Petry Weissové v právní věci žalobce: **A. Ch.**, zast. JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou, se sídlem Karlovo náměstí 287/18, Praha 2, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 9. 2018, č. j. MV-87691-4/SO-2017, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 5. 1. 2021, č. j. 43 A 170/2018 – 39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á**.
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Přehled dosavadního řízení

[1] Žalovaná v záhlaví uvedeným rozhodnutím zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále též „ministerstvo“) ze dne 31. 3. 2017, č. j. OAM-273-15/MK-2016, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení platnosti modré karty a platnost modré karty pobytu nebyla prodloužena podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 a § 46f odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců), neboť údaje podstatné pro posouzení žádosti uvedené v předložených náležitostech neodpovídají skutečnosti. Ministerstvo totiž zjistilo, že pracovní pozice v Evidenci volných pracovních míst obsaditelných držiteli modré karty byla po celou dobu nabízena s místem výkonu práce na adrese Kounov 111, okr. Rakovník. Takto bylo také místo výkonu práce sjednáno v pracovní smlouvě. Ze shromážděných podkladů je však zjevné, že žalobce reálně vykonává práci z domova, což ovšem nekoresponduje s údaji uvedenými v Evidenci

volných pracovních míst ani v předložené smlouvě. Provedenou pobytovou kontrolou bylo zjištěno, že na adrese Kounov 111 se nenachází prostory, které by svým charakterem a vybavením odpovídaly prostorům nutným pro pravidelný výkon práce počítačového programátora.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu, v níž namítal, že způsob vymezení místa výkonu práce není podle žalobce v rozporu s českým právním řádem. V této souvislosti žalobce poukázal na § 317 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, správní řád a komentářovou literaturu. Vyjádřil přesvědčení, že mu žalovaná upřela práva garantovaná čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když vycházela ze svědecké výpovědi pana Alexandra Smirnova a neinformovala jej v rozporu s § 49 odst. 1 správního řádu o výsledku tohoto svědka.

[3] Krajský soud v Praze nadepsaným rozsudkem žalobu zamítl. Stručně shrnul postup při zaměstnávání cizinců s modrou kartou. Konstatoval, že ve věci není sporné, že v Centrální evidenci bylo místo výkonu práce uvedeno na adrese Kounov 111 v provozovně Družstva Otčina. Stejným způsobem bylo místo výkonu práce vymezeno v pracovní smlouvě, kterou žalobce předložil ministerstvu jako jednu z náležitostí žádosti o prodloužení platnosti modré karty. Správní orgány dospěly na základě protokolu o pobytové kontrole a protokolu o výsledku svědka Smirnova k závěru, že žalobce ve skutečnosti nevykonával práci v provozovně družstva, ale ze svého domova. Práci tudíž fakticky vykonával z jiného místa, než které bylo uvedeno v Centrální evidenci a pracovní smlouvě. Žalobce v průběhu správního řízení ani v žalobě nepředestřel žádná konkrétní tvrzení, která by tento závěr hodnověrně vyvracela. Jelikož údaj o místě výkonu práce uvedený v Centrální evidenci a pracovní smlouvě neodpovídal skutečnosti, bylo na místě žalobcovu žádost o prodloužení platnosti modré karty zamítnout a volné pracovní místo opakovaně podrobit tzv. testu trhu práce podle § 37a odst. 3 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti.

[4] Žalobcem namítaná skutečnost, že způsob vymezení místa výkonu práce není v rozporu s právním řádem, není pro posouzení věci relevantní. Správní orgány nerozporovaly, že by formální vymezení místa výkonu práce na adrese Kounov 111 neodpovídalo požadavkům na charakteristiku volného pracovního místa ve smyslu § 37 zákona o zaměstnanosti. Podstatné je, že faktické místo výkonu práce bylo odlišné od formálně bezvadně vymezeného místa výkonu práce v Centrální evidenci a pracovní smlouvě. Vzhledem k tomu je odkaz žalobce na části komentáře k zákoníku práce týkající se vymezení místa výkonu práce v pracovní smlouvě a pravidelného pracoviště pro účely cestovních náhrad zcela bez souvislosti s posuzovanou věcí.

[5] Stejně tak nepřipadný je odkaz žalobce na § 317 zákoníku práce, který upravuje specifika pracovněprávních vztahů zaměstnanců pracujících mimo pracoviště zaměstnavatele s vlastní rozvrhnutou pracovní dobou. Z pracovní smlouvy ani jejího dodatku nevyplývá, že by si žalobce se zaměstnavatelem dohodl možnost vykonávat práci mimo jeho provozovnu (viz body 1 a 18 pracovní smlouvy). Uvedené ustanovení se proto na posuzovanou věc nevztahuje.

pokračování

[6] Nedůvodnou soud shledal rovněž žalobní námitku, že byl žalobce zkrácen na svých procesních právech, jelikož nebyl v průběhu řízení informován o výsledku svědka Smirnova.

[7] Závěrem krajský soud podotknul, že zákon o pobytu cizinců nestanoví povinnost nařizovat v řízení o žádosti o prodloužení platnosti modré karty ústní jednání. Ze správního spisu rovněž nevyplývá, že by ústní jednání bylo nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění žalobcových práv. Sám žalobce navíc nařízení ústního jednání v průběhu správního řízení ani nenavrhoval. Neobstojí tak tvrzení žalobce, že správní orgány postupovaly v rozporu s § 49 odst. 1 správního řádu.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalované

[8] Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost. Namítl, že krajský soud prakticky pouze převzal argumentaci žalované. Rozhodnutí žalované považuje stěžovatel za nezákonné a nepřezkoumatelné. Krajský soud nesprávně posoudil námitku, že došlo k porušení práv stěžovatele garantovaných čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když mu bylo upřeno právo na projednání věci v jeho přítomnosti a vyjádření se ke všem provedeným důkazům. Stěžovatel dále přiložil rozhodnutí žalované ve stejné skutkové věci týkající se jeho kolegy, se kterým pracoval, v němž se závěr žalované ke stejné námitce, kterou uplatňoval již v odvolacím řízení, radikálně liší, což odráží nejednotnost postupu žalované. V této souvislosti stěžovatel poukázal na závěry uvedené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132, č. 1915/2009 Sb. NSS.

[9] Žalovaná se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnila se závěry krajského soudu a uvedla, že případ stěžovatele se liší od případu jeho kolegy v tom, že stěžovatel si podal žádost o prodloužení doby platnosti modré karty až dne 25. 11. 2016, zatímco jeho kolega již dne 3. 3. 2016. V případě kolegy stěžovatele dospěla žalovaná k závěru, že ministerstvo pochybilo, když nevyrozumělo tohoto žadatele o výsledku svědka. V posuzované věci však toto procesní pochybení žalovaná neshledala, neboť výslech byl proveden ještě před podáním žádosti stěžovatele o prodloužení modré karty. Ministerstvo v době výsledku dosud nevedlo řízení o žádosti stěžovatele, a proto nemohl být o výsledku vyrozuměn. Žalovaná tak má za to, že zásadu legitimního očekávání neporušila, neboť řízení o žádostech stěžovatele a jeho kolegy probíhala v odlišné době. K námitce stěžovatele, že mu správní orgány upřely právo na projednání věci v jeho přítomnosti, žalovaná poukázala na str. 7 svého rozhodnutí. Žalovaná se ztotožnila s krajským soudem, že kopie protokolu o výsledku svědka v jiném řízení představuje důkaz listinou, se kterou se měl stěžovatel možnost seznámit poté, co byl v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátkou. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí, kterou stěžovatel spatřoval v tom, že krajský soud prakticky pouze převzal argumentaci žalované. Pokud by totiž stěžovatelem vznesená námitka nepřezkoumatelnosti byla důvodná, již tato okolnost samotná by musela vést ke zrušení kasační stížnosti napadeného rozsudku.

[13] Za nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů jsou považována zejména taková rozhodnutí, u nichž není z odůvodnění zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52). Soudy však nemají povinnost reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Jejich úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013 - 19). Podstatné je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání dílčích a souvisejících námitek (rozsudek NSS ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33).

[14] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v tomto ohledu nelze považovat rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Z odůvodnění kasační stížnosti napadeného rozsudku je zřejmé, že krajský soud věc řádně posoudil, vystihl její podstatu, podrobně vypořádal všechny námitky uplatněné stěžovatelem, přičemž uvedl svou vlastní podrobnou argumentaci a závěry, na základě nichž ve věci rozhodl. Nelze proto stěžovateli přisvědčit, že krajský soud prakticky pouze převzal argumentaci žalované.

[15] V případě stěžovatelem namítaného porušení čl. 38 odst. 2 Listiny tím, že nebyl v průběhu řízení informován o výsledku svědka Smirnova, má Nejvyšší správní soud stejně jako krajský soud a žalovaná za to, že k porušení tohoto ustanovení Listiny v posuzované věci nedošlo, neboť k výsledku svědka Smirnova došlo dne 7. 11. 2016 v rámci jiného správního řízení ještě předtím, než stěžovatel dne 25. 11. 2016 podal žádost o prodloužení platnosti modré karty. V posuzované věci byla do správního spisu založena kopie protokolu o výsledku uvedeného svědka, s jejímž obsahem se stěžovatel mohl seznámit. Jednalo se tedy o důkaz listinou, nikoliv o důkaz svědeckou výpovědí. Proto postačovalo, pokud měl stěžovatel možnost seznámit se s touto listinou poté, co byl přípisem ministerstva ze dne 25. 1. 2017, č. j. OAM-273-12/MK-2016, v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu poučen o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Jak

pokračování

přílehavě konstatoval krajský soud, stěžovatel neuvedl žádné konkrétní skutečnosti osvědčující nezbytnost nového provedení výsledku svědka Smirnova, ani neprojevil s obsahem jeho výpovědi nesouhlas. Zároveň nijak blíže neosvětlil, jak by se konkrétně mohly změnit v jeho prospěch skutkové závěry správních orgánů, pokud by se výsledku zúčastnil. Z hlediska ochrany práv stěžovatele tak bylo dostatečné, že měl přístup k informacím plynoucím z výsledku svědka ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a že s nimi mohl v průběhu správního řízení polemizovat. Správní orgány proto nepochybily, pokud v řízení o žalobcově žádosti neprovedly výslech svědka Smirnova za účasti stěžovatele a vycházely pouze z protokolu o výsledku provedeném v jiném správním řízení, který provedly jako důkaz listinou (srov. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007 – 119). V návaznosti na výše uvedené Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně vypořádal námitku stěžovatele na porušení § 38 odst. 2 správního řádu.

[16] Námitka stěžovatele, v níž poukázal na nejednotnost přístupu žalované a rozhodnutí žalované ve stejné skutkové věci týkající se jeho kolegy, se kterým pracoval, je nepřipustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v žalobě, ač tak učinit mohl. Nejvyšší správní soud se proto touto námitkou nezabýval.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[17] Nejvyšší správní soud shledal nedůvodnými všechny stěžovatelem uplatněné námitky, kasační stížnost je proto nedůvodná. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[18] Zároveň Nejvyšší správní soud rozhodl o nákladech řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 3. června 2021

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu